

הם משם יצאו הנפש והנפש ולא חושל להם שמירה ולא ניסה וזהו
 שחמץ שהרבה נסים מן המצפה ובמקום שברחו שם יסורו או כחורמם
 ימותו לפי שכבר נכתבו למיתם ונאמר לא עברו ולא יסורו הם חמץ
 שלא נכתבו לא לחיים ולא למות שלא הגיע קצם ונאמר בחק האפשר אם
 סדרו הנבואה או כדור נצלו ואם נאמר ולא סדרו הנבואה אפטר
 שימותו ועליהם נאמר חצי כחשט רענו וכו' וזהו ג' והכרחי מזה דין
 ורשע הרשע הוא הנכתב לחיפז והזויק הוא שלא נכתב לא לחיים ולא
 למות שעדיין לא הגיע קצו זה ג' כזה הענין והסם יעלה עשיאות ויראהו
 מחורו נפלאות ויפסק ענין לטובת אדם :

ואחר שנמשך הענין עד כאן אשוב לברר מה שכתבתי לתעלה מפ'
 הכונס דבר בעידן רחמיהו סביר כוונ' דכתיב כי עלה מית
 כחלוננו פירוש שרבה היה סוכר מה שסבדו הרופאים כזה כי האור
 הנכנס מהחלון הוא יותר שיק לפי שהוא נכנס דק והוא נכנס באברים
 וזהו שאמר ג' דבר בעידן אל יחלך אדם כלמנע הדרכים שלא בעידן אל
 יחלך אדם נבדו הדרכים הכונה בזה כי כשעת הכריות צריך אדם לנסות
 סהגתו ולאחור במצות כחלולו ובחשקה וימלכוסו ובשגתו ובקיצתו
 בהקדמו ובהעדרו בהקדמו ובחיו' המקור בו ובחשקו ובמנוחתו ובמנוחתו
 הנפשות כלומר בטמנתו ובאנחתו בכעסו ובדבדו ובשאר דברים ההכרחיים
 לניח האדם ללכת באמצעם לא רבו ולא חיששו אבל בימות המנפה צריך
 להזהר בתכלית השמירה ושיוסף בהנהגתו לנקות המותרים ושלא להכרות
 כבודו ושיחלל בדרכים טובים האלויות ומעשי הכמות וירבה המנוחה וירשק
 הניעה וירבה מהמטחים הטובים וירשק האנחה וירבה הסמחה כל זמן
 בקנה אחד עקבות ולא יספיק בזה המצות כללד וכו' אל יחלך אדם
 באמצע הדרכים אלא בקנה האחרון וכלזה הוא ענין טעמי' וזהו שאמר
 דבר בעידן אל יחלך אדם לב' יחדיו מפני שאלו המות מפקיד שם
 כליו והני חילי ולא קרו בה דרדקי ולא מללו בה עשרה הוא ענין חורני
 וכוונת זה המאמר הוא שג' טעמי' שם מלמד מניקות ראויים הם לעונש
 וכמו שאמר בפ' דשכת בשון כיטול מורס צנים ממים שגמל' לטות
 הכיחי את בניכם משר לא לקחו ושעלול מתקיים בכלל פוסק דלית'
 בפ' כל כחי הקדש וכן ב' שמו מחפלין בו י' חייבים הם עונש כמו
 שאמר בפ' הטולא ובפ' טאללו כיח שגמל' כל לית הכנסת ואינו מוצא
 שם י' מיד כעס וכו' כונת' שאלו המות מפקיד שם כליו כלומר שם
 מחייב מיתה והתקנה היא שלא ילך יחד אלא בנבדו להתפלל ולהודו
 בחטיבה שפלת לבד נשמת בראיתא בפ' דבריות מלאך רחמיהו
 מלכנו בקטורת וכו' דליתא הכס והס' יחמול עלינו ועל כל עמי ישראל
 ברחמים אמן :

דין קצו

אלו הסוגין של פן שוהבים ככאן של זכרים
 ושל נשים של זכרים מסומרים מלמטה ושל
 נקבות אינן מסומרים טעמים לומר שאומם
 של זכרים אסורים משום סגל המסומר
 אליהם דמגל המסומר אינו דומה לזה בנדרו כדמכות בפ' במה אשה
 זוגתה ודבר זה כבר כתבתי כל המפורשים ומדברים אלו יגל טענת אחר
 וכו' לכשר אף של זכרים וכו' של נשים ובספר הטורים כתוב שאלו
 המסומרים אסורים משום מנהג ולעניות דעתי נראה שכלל אסורין ולא
 מסומרים דסגל המסומר דאינו זה לא מעצם חשידה דדבר שאינו מחייב
 הוא והא קיימ' לו דלהכי כר' שמעון בריהו אלא מטעם שאלו סגרי אינו
 בנדרת מנעל ולא כיו חכמים ובית דלל היו מבטט היו ליה משאוי וכל
 שכוף משאוי אסור לגלות בו בטנת ודבר זה מתבאר מה שכתבו המפרשים י'
 כחם יומא ובחם' שבת דמקש' על דאמר' התם דרבנן נפקי בסגל של
 שטם וברבלי וכו' ובדריסטי דנהי דלא סו מין מנעל ליום הכפורים אכתי
 סיני נפקי ביה הני רבנן ביום הכפורים וא' הרמב"ן ז' החמיר בקושא
 זו במס' שבת ואמר דנפקי לאו דוקא אלא בתוך ביתם היו מטיילים בהם
 והר"ן ז' מירן דדוקא בשבת הוא דאסור לגלות באלו כיון דמין מנעל
 מותר אבל ביום הכפורים כיון דמנעל אסור באלו מותר דמנעל של
 אומן יום הוא כמו שהצריך הוה במס' יומא א"כ סגליו אלו של פן בין
 של זכרים בין של נקבות אסור לגלות בהם מדיוגא ולאו משום מנהג
 בלמוד וזהו דאמרנו בפ' מקום שגמל' וילאין בקורדקסין בשבת ואין יגלמין
 בקורדקסין כיבשה חששה ביהודה והלל בנו רבן של נגליאל שיצאו בקורדקסין
 בשבת בבינה וכו' פירט רס' ז' סקורדקסין רחבים ולא חיישינן דילמא
 משתלפי ואחי לאתווייהו חרבע חשות ודאמר' עלה בנח' דמטאס הכי
 לא חתר לכו מותרים אחס דילמא משתלפי ואחו לאתווייהו ללו על הכי
 דנפקי ביה יסודה והלל דא' להנכו הכי כוונ' שר' למתווייהו אלא כיינו
 טעמא דכיון דאיבא קורדקס דמשתלפי אי אמר' לכו דהני שרו נפק
 נני

בפ' החולץ הכל מותר על ענין אחד שיש קצו ועליו יס להספיק וממנו
 יש לגרוע הכל לפי הדין אבל בעל הקצו אינו נכנס בדין החיים
 והמות ביום ר"ה אבל נכנס לענין שחר עניני אדם בני ומותי בראיות
 וחולי ודוניהם ואמר לא נכנס ביום הדין בחיים ובמות נאמר בחק האפשר
 במיתת מנפס ובמיתת מלמטה ודוניהם או מיתה טבעית על ידי רוע הבהמה
 וזהו שאמר עליו החכם ויש נפסה בלא משפט וכשהוא עובדא דבפ' ק'
 דמגיגה בעובדא דמרים מגדלל נשיא ומרים מקריא דרדקי ואמרן שלא
 נכתבן ברה' בכריות אף פטעו בעצמם יבואו לידי חולי כמו שאמרנו ז'
 בפ' ח' שמה גבי מנפס האמין הטותפין ונפסל אחד מהם לאחיות נפסל
 לאמנע חלה ובתפסא מחרפא מל עמנו ואמר' עלה בנח' לא שאלו אלא
 שחלה בפטעה וכו' הני דמי בפטעה כדאמר רב חנינא הכל בידי שמים
 חזן מנפס פסחים שאל' גנים פסחים בדרך עקס וכן מה שאמרנו ז' בפ' ק'
 דשבת ובפירקא דחסידי לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה ואמר בפ' ק'
 דע' ובפ' אף שומרינו ובמנפס פ' כחולא ובכנה פ' הכל בידי שמים חזן מיראת
 שמים וגנים פסחים הוא החולי כח מרוב העמידה בשמש או בקור והקס
 על זה בטלשת גויניעות וכו' ומסתלקנה הקוסדות שמקס' גנים קטנים
 שמה אביהם בעון מי הם ממים וכן מי שיהיה ברה' קטן והגדול ובאמצע
 הסנה מת חתי גרין טנ' באלו שמתו ברוע הנבואה או שפסל היה קצר
 לפי מנפס הרכבת או לפי המנפס שגלדו בו וכן מה שמקשים אם בעון
 אבות גנים ממים למה מי ששלו טי גנים מת אחד ונאמר אחר אפטר
 לומר לפי זה שמה זה שמה לא מעון אכתי מת אלא מפני שהניע קצו
 ואף אם מת בעון אכתי לא נורה מות דט להמית טי בניו לפי שחטאו
 לא היה כל כך עונם (וכו' ליה כמי שמתוויב למלכות מחיבת יד אחת
 או סמיו עין אחת לפי שמכרו לא היה כל כך עונם) ואע"פ שכתבתי
 ברה' נפילת החרב והמנפה על הכלל כדאמרנו בפקיעת' דבי רב ועל
 המדינות כו' ואמר חיון לחרב ואינו לטול אלא יס יחדים שאפטר שלא
 נכתבו לא בחרב ולא במנפה לפי שלא היחם להם עזירה מחיבת ולסידק
 חושיל הניסא מהחבר והשמירה מהמלמטה לפי שלא נכתבו בה ברה' ונאמר
 בחק האפשר וכן חושיל הסנכס הטובה בשמירה הכריות ובסכסרה מן
 החולי וזהו אמרם בכריות נש' הירואה ובכנה קמל בפ' החולל מלון
 שכתבה רשות לרפוא לרפוא וענין חקיקה שגנו ספר רפואות וידו אלו
 חכמים ז' דליתא בפ' דבריות ובפ' מקום שגמל' אינו סותר זה וזה
 בירר זה הרמב"ם ז' בפסחים בפירוש המנפה והוא לפי שלא נכתב ג'
 במיתה ונאמר בחק האפשר וכן חושיל השמירה מהמנפה והניסא מנפס
 ואמרנו ז' בפ' הכונס דבר בעידן כנס רגלך ודבר בעידן רחמיהו סביר
 כוונ' כלומר כשעת המנפה סוכר החלונות ואמר' שם דבר בעידן אל יחלך
 אדם באמצע דרכים ודבר בעידן אל יחלך אדם לב' יחדיו לפי שלא נכתב
 ברה' במיתת מנפס ונאמר בחק האפשר שאל' לא תאמר כן אלא שכל
 נבדו ברה' על כל יחיד ויחד א"כ אין שם דבר בחק האפשר חק נכתב
 לחיים לא יגטר לשמירה חק שכתב למות לא חושלנו שמירה ואין שם
 חלוקה שלישי' וזהו שהיו נאמר' רבו ז' ומלונות על השמירה מהמנפה
 תחילי כחתינו ז' היו בורחים ממנה כמו ששמענו הרב רבי' נסים ז'
 שברח ממנה פעמים אלא לפי שהדבר חלוי בחק האפשר ואולי זה באיש
 לא נכתב ברה' לא בחיים ולא במות ונאמר על קצו ונשתנה האור ואפטר
 שיוסף רביי בחוס הטבעי שיה הוא סבת הדבר והצף אף אפטר לתקן
 האור או לגוס ממנה ויעיל לו התקון וחושיל לו העיסה ואינו הורס בו
 מאמר ר' ברוספדאי דאמר ר' יוחנן ג' ספרים נפסחים ברה' שהנכנסים
 למיתה הם אומם טיט להם עכירה מחיבת מיתתם והנכנסים לחיים הם
 אומם שחיים קצם יס להם מיתה מחיבת אריות יתיהם' והחלוקה
 ה' והיא שמד' דנים לא חייב לא זה ולא זה לא דבר כחם החכם זה
 נראה לי בענין זה והכל מתוקן כפי קוצר דעתי ואצ"פ שהרב ר' אשר
 ב"ר שאלו ז' מלונות כתב בספר המענה שבר' נכתבים לחיים אומן
 שגריהן תוספת ימים ואומן שלא הניע עדיין קצם לא כחשורו דבריו
 חזן מכבודו שאל' יס לו מנהג ועדיין לא הניע קצו למה יסור לו ברה'
 מלונות מה הנפילה הזאת בקתה היא לאחד מלונות במה שאינו צריך און
 מדמו י' כך למעט מנות בריאות ולפזרן במקום שאינו צריך אלא הוא י'
 רב חסד ומרבה לשיטתו למי שאינו הגון חק דבר כדור כפי קוצר דעתי
 לפי טריגה לכבים בעין החמת ובעין החמלה וכו' לברר הענין ופה
 אמנול מלל למה כ"ל למלך שסירה עליו מיתה וכה קצם אומים וכה
 מורדים הרבה לעיני השמש ואנשים כח משפט שלא עבדו ולא חרדו וכו'
 המלך וגר על המדינה ופססה וכו' לקסמיר ולהרוג המורדים והפוטעים
 ולהניל להעובדים וקצת מורדים כדמו ונחמנאו וזהו עליהם לפסס
 נופטמינים ולאבדס והעובדים הצילם ואמר לא עבדו ולא מרדו אף נסו
 ומלגלו ואם יגלו כשעת מלמטה מתו בן הדור היה השבדים שכתבו
 ברה' לחיים נצלו והמורדים שכתבו למיתה אף יסמרו בשמחה ובקרקע
 הם